

CHĘCIŃSKA WSPÓLNOTA

Nr 1
Rok I
styczeń 2014

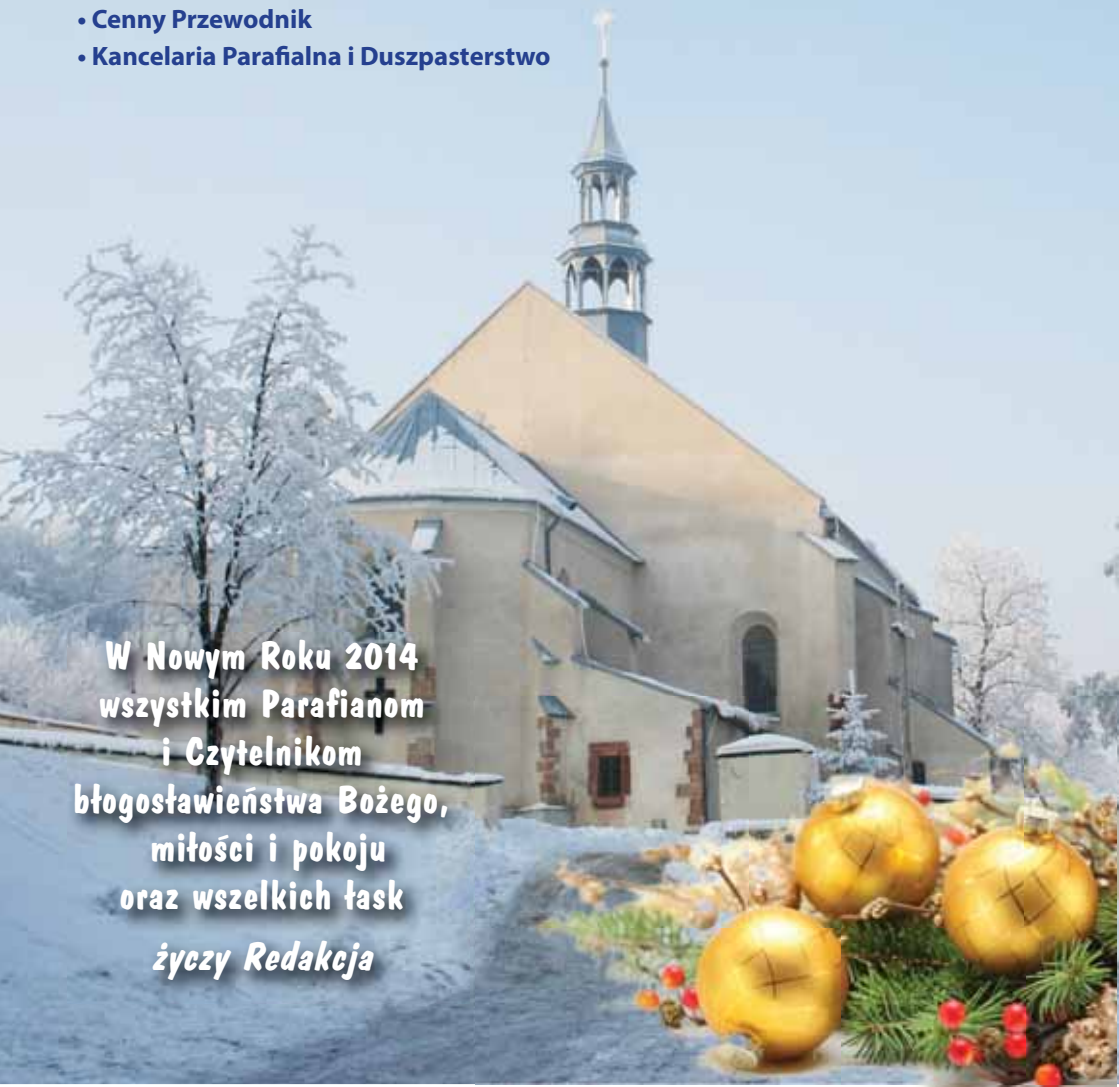
„Otwórzcie drzwi
Chrystusowi”
(Bł. Jan Paweł II)

Pismo parafii pw. św. Bartłomieja w Chęcinach

W NUMERZE:

- Zmiana warty w parafii
- S. Bernardynki
- O.O. Franciszkanie
- Cenny Przewodnik
- Kancelaria Parafialna i Duszpasterstwo

W Nowym Roku 2014
wszystkim Parafianom
i Czytelnikom
błogosławieństwa Bożego,
miłości i pokoju
oraz wszelkich łask
życzy Redakcja

Pożegnanie proboszcza ks. kan. Mirosława Kaczmarczyka

Przywitanie nowego proboszcza ks. kan. Jana Kukowskiego

CHĘCIŃSKA WSPÓLNOTA

To parafialne pismo będzie poświęcone życiu parafii i naszej małej ojczyzny. Znajdziemy w nim: bogatą historię naszych zabytków; a b c wiadomości religijnych; ważniejsze wydarzenia z naszej wspólnoty; artykuły; przemyslenia; poezja; coś dla młodzieży i dzieci, a także nieco humoru.

Mamy nadzieję, że z Waszą pomocą nasze pismo w miarę upływu czasu będzie coraz ciekawsze i sprostą Waszym oczekiwaniom.

Zachęcamy do współpracy.

Redakcja

ATRAKCJE GMINY CHĘCINY

W centralnej części Województwa Świętokrzyskiego, w otulinie Kielecko-Chęcińskiego Parku Krajobrazowego położona jest malownicza Gmina Chęciny. Różnorodność obiektów dziedzictwa kulturowego wtopionych w wyjątkowe krajobrazy sprawia, że gmina ta w sezonie wiosenno-letnim tętni życiem turystycznym. Sercem jej obszaru jest miasto Chęciny, leżące u podnóża ruin jednej z najważniejszych polskich warowni – **Zamku Królewskiego**. Twierdza ta stanowiła w przeszłości siedzibę zjazdów rycerskich, które uważane są za początki polskiego parlamentaryzmu. Jak głosi legenda, wieczorem na murach Zamku pojawia się duch **królowej Bony**, zwany przez miejscowych **Białą Damą**. Niebawem dzięki pozyskanym środkom unijnym Zamek zostanie odrestaurowany. Powstanie nowa iluminacja, wyeksponowana i zabezpieczona zostanie zabytkowa studnia, odnowiony będzie skarbiec, a przy alei prowadzącej do Zamku powstaną stylowe drewniane budki oraz mała architektura. Innymi miejscami charakterystycznymi dla Chęcin są również: zabytkowa **kamienica Niemczówka**, da-

towana na XVI w., która po remoncie w 2010 r. odzyskała dawny blask. Dziś mieści się tam Centrum Informacji Turystycznej i Historycznej, jak również, ze względu na wyjątkowy charakter tego miejsca, odbywają się tam lokalne wystawy i koncerty. Na uwagę zasługuje również **Kościół Parafialny, Zespół Klasztorny Sióstr Bernardynek, Zespół Klasztorny Ojców Franciszkanów oraz XVII-wieczna Synagoga.**

Obecnie gmina przeżywa prawdziwy renesans. W oparciu o bogactwo historyczne i przyrodnicze, rewitalizowane są obiekty kulturowe, jak również powstają nowoczesne obiekty oraz centra badawczo-naukowe. Doskonałym tego przykładem jest odnawiany obecnie Pałac Starostów w Podzamczu Chęcińskim wraz z bramą triumfalną. W Pałacu tym mieści się siedziba Regionalnego Centrum Naukowo-Technologicznego, które ma na celu promować współpracę przedsiębiorców oraz naukowców dla podnoszenia poziomu innowacyjności regionu. Niebawem powstanie również Europejskie Centrum Edukacji Geologicznej. W ośrodku tym będą prowadzone badania terenowe oraz zajęcia dydaktyczne dla studentów polskich i zagranicznych, studiujących zarówno geologię, jak i inne przedmioty przyrodnicze.

Kolejnym przykładem wykorzystania zasobów kulturowo-przyrodniczych jest utworzenie Szlaku Archeo-Geologicznego, dzięki któremu zostały wyeksponowane punkty widokowe na górze Rzepka i górze Zelejowa, a także zabezpieczono i przygotowano dla turystów jaskinię Piekło oraz wytyczono ścieżki edukacyjne. W celu zwiększenia atrakcyjności Chęcin oraz poprawy jego estetyki, trwa rewitalizacja centrum miasta. Dzięki tej inwestycji powstanie deptak dla spacerujących mieszkańców i turystów. Wybrukowana nawierzchnia, wodne kaskady, zabytkowa studnia będą doskonałym tłem do odpoczynku, z którego będzie można podziwiać wieże chęcińskiej warowni.

Dla zwiększenia zainteresowania obiektami dziedzictwa kulturowego oraz przyrodniczego, gmina organizuje szereg wydarzeń edukacyjno-promocyjnych, które mają na celu przybliżenie piękna i wyjątkowego czaru Ziemi Chęcińskiej. Dzięki tym wydarzeniom turyści mogą wziąć udział w żywej lekcji historii, gdzie dotykamy namiastki życia stanu rycerskiego, poznajemy tajniki dawnego rzemiosła, jak również jesteśmy świadkami swar i dysput, będących próbą odtworzenia atmosfery średniowiecznych widowisk jarmarcznych.

Rozwój Gminy to przede wszystkim stworzenie infrastruktury służącej jej mieszkańcom, jak i licznie napływającym turystom. Powstała nowoczesna hala widowiskowo-sportowa, budowane i modernizowane są obiekty uży-

teczności publicznej. Charakteru miastu nadają nowe, stylowe latarnie, których światło tajemniczo rozświetla urokliwe zakątki niewielkiego świętokrzyskiego miasteczka.

Wędrując po Ziemi Chęcińskiej poznajemy właściwie dzieje Narodu Polskiego. Od dawnego średniowiecza, poprzez ukształtowanie się i upadek Rzeczypospolitej szlacheckiej, trudne doświadczenia II wojny światowej do obecnego dynamicznego rozwoju, który cechuje się próbą pogodzenia dążenia do nowoczesności z równoczesnym poszanowaniem dorobku minionych pokoleń.

Burmistrz
Robert Jaworski

ZMIANA WARTY W PARAFII

Pożegnanie proboszcza ks. kan. Mirosława Kaczmarczyka

W niedzielę **6 października 2013 roku** w naszej parafii z wiernymi pożegnał się **ksiądz kanonik Mirosław Kaczmarczyk**, dziekan dekanatu chęcińskiego. Podczas uroczystej eucharystii podziękowano księdzu Mirosławowi za 14 lat pracy duszpasterskiej w Chęcinach. Zgodnie z decyzją biskupa ks. dziekan Mirosław Kaczmarczyk rozpoczął swoją posługę w parafii Grobu Bożego w Miechowie. W uroczystości brał udział **ks. dr Grzegorz Kaliszewski**, rektor WSD w Kielcach, który podczas homilii wyraził podziw dla pracy ks. proboszcza, podkreślał jak ważna jest posługa kapłana w parafii i prosił o ciągłą modlitwę za odchodzącego proboszcza. Pod koniec Mszy św. w bar-

dzo długim orszaku ustawiły się delegację parafian, przyjaciół, gości, którzy pragnęli wyrazić swoją wdzięczność za posługę Ks. Proboszcza i zapewnić o dalszej pamięci i przyjaźni. Ks. Mirosław nie kryjąc wzruszenia, podziękował za te gesty jedności i wdzięczności oraz prosił o modlitwę.

Ks. Wojciech Oczkowicz

Wprowadzenie nowego proboszcza ks. kan. Jana Kukowskiego

W niedzielę 3 listopada 2013 r. o godz. 12.00 odbyło się wprowadzenie nowego proboszcza parafii pw. św. Bartłomieja w Chęcinach – **Ks. Kan. Jana Kukowskiego**. Uroczystej Mszy św. przewodniczył Pasterz naszej diecezji

ks. Biskup prof. Kazimierz RYCZAN. Podczas ceremonii został odczytany dekret ustanawiający nowego proboszcza i miał miejsce akt wprowadzenia. W homilii Biskup Kielecki powiedział: „*że najważniejszym zadaniem proboszcza jest strzec prawa Bożego*”. Mszę św. koncelebrowało kilkunastu kapła-

nów, również dotychczasowy duszpasterz **Ks. Kan. Mirosław Kaczmarczyk**, obecnie proboszcz parafii Bożego Grobu w Miechowie. Mieszkańcy parafii z Chęcin serdecznie przywitani swojego nowego proboszcza. W imieniu wiernych z Klimontowa – **Marian i Teresa STANKOWIE** podziękowali ks. Janowi za 11-letnią piękną pracę w ich parafii.

Na zakończenie Mszy św. nowy proboszcz naszej parafii – ks. Jan podziękował Panu Bogu za to, że w tym miejscu go postawił: *„Mam świadomość, że wchodząc w całe bogactwo waszej wspólnoty mam je zachować, a nawet przysporzyć. Witam: dzieci, młodzież, wszystkie rodziny, katechetów, wszystkie grupy działające przy parafii, chorych, samotnych, ludzi zagubionych, poszukujących, poranionych przez zło oraz tych, którzy są z dala od Kościoła. Proszę Was otwórzcie serca dla CHRYSYUSA!”*.

Następnie Ksiądz Proboszcz podziękował za życzliwe przyjęcie, zwłaszcza tym, którzy przyczynili się do uświetnienia uroczystości wprowadzenia Go do parafii. Wiernym za słowa pełne życzliwości i serdeczności, obecnym księżom, chórom, ministrantom oraz wszystkim parafianom za obecność i przyjęcie Komunii świętej w jego intencji.

BERNARDYNKI CHĘCIŃSKIE

FRANCISZKOWĄ DROGĄ...

Św. Franciszek z Asyżu, żyjący na przełomie XII i XIII w. jest jednym z najpopularniejszych świętych Kościoła. Założył trzy zakony. Pierwszy – Zakon Braci Mniejszych, drugi – Sióstr Klarysek i trzeci – dla osób świeckich. Reguły wszystkich trzech zakonów oparł na Świętej Ewangelii i pozostawił jako wzór do naśladowania Chrystusa Pana dla wszystkich braci i sióstr. Cały Zakon zawierał Matce Bożej Niepokalanej, którą uczynił Matką i Królową Zakonu.

W łonie Trzeciego Zakonu powstały z czasem dwa nurty: pierwszy – tercjarzy, pozostających w swoich rodzinach i drugi – osób żyjących we wspólnotach, tzw. Trzeci Zakon Regularny. To właśnie do tego Zakonu należymy, a nasza oficjalna nazwa brzmi **Mniszki Trzeciego Zakonu Regularnego Św. Franciszka z Asyżu zwane w Polsce Bernardynkami** (skrót: OSF-B – Ordo Sancti Francisci-Bernardinae).

Powstanie Trzeciego Zakonu Regularnego nie było aktem jednorazowym, ale ruchem, który przeszedł długotrwałą ewolucję od 1289 r. (bullą papieża Mikołaja IV) do połowy XV w. Rozwój Trzeciego Zakonu Regularnego w Polsce, a tym samym powstanie Sióstr Bernardynek wiąże się z reformatorską działalnością św. Jana Kapistrana i uformowaniem się franciszkanów obserwantów zwanych bernardynami. Św. Jan Kapistran, uczeń św. Bernardyna ze Sieny zakładał klasztory obserwantów pod wezwaniem św. Bernardyna, stąd powstała nazwa bernardyni. Przy ich klasztorach zaczęły powstawać wspólnoty tercjarek o tej samej nazwie co bracia i korzystały z duchowej i jurysdykcyjnej opieki bernardynów. Po Soborze Trydenckim bernardynki przyjęły ścisłą klauzurę i kontemplacyjny charakter a także uroczysty ślub ubóstwa, i w tej formie trwają do dnia dzisiejszego.

W Chęcinach jesteśmy obecnie nieprzerwanie od 1931 r. mimo, że działania okupanta a następnie czasy komunistyczne zmierzały do wyeliminowania życia zakonnego z ziemi chęcińskiej.

Jako siostry kontemplacyjne o ścisłej klauzurze papieskiej nie prowadzimy żadnej działalności zewnętrznej,

naszym głównym charyzmatem i misją w Kościele jest modlitwa i adoracja Najświętszego Sakramentu, oraz wzrastanie w duchowości franciszkańskiej żyjąc ślubami czystości, ubóstwa, posłuszeństwa i klauzury. Św. Franciszek po swym nawróceniu przywdział szaty pokutnika, a usłyszawszy w kościele Św. Damiana głos Ukrzyżowanego: „Franciszku, idź i odbuduj mój kościół”, podjął się naprawy kościołów, sypiących się w ruinę. To wezwanie z Krzyża jako córki św. Franciszka słyszymy codziennie w obrębie naszej klauzury jako „posłanie” do apostołstwa modlitwy, pokuty i wynagrodzenia. Słowa: „**Idź i napraw**” odcytujemy jako: „**Kłękni i módl się**”.

ORA ET LABORA

Modlitwa i praca wyznaczają rytm dnia codziennego. Na głos dzwonka rozpoczynamy dzień, modlitwę, pracę, posiłek czy rekreację. Modlitwie poświęcamy większą część dnia, ona stanowi centrum naszego życia; to przede wszystkim Msza św., adoracja Najświętszego Sakramentu, modlitwa brewiarzowa, myślna, cicha adoracja, Różaniec, Koronka, modlitwy związane z tradycją Zakonu, ale nie tylko. Modlitwa jest wpleciona we wszystkie czynności dnia, zjednoczenie myśli i serca z Bogiem jest czymś naturalnym przy pracy, w obowiązkach, wypełnianych dyżurach we wspólnocie, w czasie milczenia, przenika każdą chwilę dnia ofiarowanego Bogu. Wzorem dla nas jest Matka Boża Niepokalana, która żyła w ciągłej kontemplacji i zjednoczeniu z Bogiem.

Utrzymujemy się z pracy rąk wykonanej w obrębie klauzury, jest to najczęściej haft ręczny (ornaty, stuły, kapy czy sztandary). Obowiązki w klasztorze zmieniają się kadencyjnie co 3 lata, można podjąć jakiś obowiązek na kolejne kadencje. Żyjemy skromnie, posiadamy to, co konieczne w duchu ubóstwa franciszkańskiego. Uroczysty ślub ubóstwa rozumiany jest jako wyzbycie się wszelkiej własności osobistej. Wiąże się to z umiejętnością nie przywiązywania się do rzeczy materialnych, czy używanych w klasztorze na co dzień. Wszystko mamy wspólne. Dzięki temu możemy zachować wewnętrzną wolność i radość franciszkańską oraz serce wolne dla Pana Jezusa, którego nic nam nie przysłoni.

CICHE APOSTOLSTWO

Życie za klauzurą jest naszą odpowiedzią na nieskończoną miłość Boga. Ma szczególny wymiar eucharystyczny. Jest ofiarą i dziękczynieniem, jest ukryciem się dla Jezusa i z Jezusem, tak jak Jezus ukrył się w białej Hostii, by pozostać z nami. Życie za klauzurą nie jest ucieczką od świata, jest naszym nieustannym zwracaniem się do Boga w modlitwie za cały świat, naszą Ojczyznę, miasto, parafię, diecezję, za kapłanów, których powierzamy codziennie w południe w Koronce do Trójcy Przenajświętszej. Modlimy się za rodziny, chorych, cierpiących, bezrobotnych, załamanych. Przynosimy przed ołtarz wszystkie trudne sprawy, bólaczki, ludzkie tragedie życiowe, małżeńskie...

Szczególną łaską jaką obdarzone jesteśmy nie tylko my same, ale całe nasze miasto, jest możliwość adorowania Pana Jezusa w Najświętszym Sakramencie. **Każdego dnia od godz. 15.00 do 19.00** jest otwarty kościół i adoracja **do Mszy św. o godz. 18.00** codziennie **w godzinie miłosierdzia od 15-tej do 16-tej nasz Ojciec Kapelan** prowadzi adorację w której uczestniczymy w chórze zakonnym. Szkoda tylko, że z tej łaski parafianie tak mało korzystają, niejednokrotnie jesteśmy same lub jest jedna, dwie osoby modlące się z nami, a Pan Jezus ukryty w Hostii czeka na każdego.

Mamy świadomość, że nie żyjemy dla siebie, każda z nas przynosi swoją cegiełkę, by budować Kościół. Jak **św. Franciszek** znosił z okolic Asyżu kamienie do odbudowy **San Damiano, czy Porcjunkuli**, tak my w ukryciu przynosimy duchowy dar modlitwy, ofiary i wszystkich zwykłych codziennych czynności wykonywanych radosnym sercem w prostocie i z miłością ku Bogu, i bliźnim, pragnąc jak najlepiej służyć Kościołowi, Polsce i naszej małej Ojczyźnie – Chęcinom, w których Pan wyznaczył nam miejsce realizacji naszego powołania. Dlatego nasze miasto jest zawsze obecne w naszych modlitwach.

Zachęcamy dziewczęta do zapoznania się z naszym życiem i charyzmatem. Zawsze można napisać, zadzwonić, przyjść do furty, porozmawiać, odkryć piękno franciszkańskiego życia klauzururowego, które być może obudzi powołanie w niejednym dziewczęcym sercu.

Zapraszamy kandydatki do naszego klasztoru
Siostry Bernardynki
ul. Małogoska 11, 26-060 Chęciny
tel. 41 315 10 67
www.bernardynki.pl
e-mail: bernardynki@autograf.pl

ADWENT w duchowości franciszkańskiej...

Najbardziej lubię Adwent, bo to czas oczekiwania. Tak patrzę na siebie i widzę, że w życiu nieustannie na coś czekam. Sporo tego. Ciągłe rodzą się nowe pragnienia, pojawiają się nowe nadzieje, a w związku z nimi kolejne oczekiwania. Spełnienie jednego powoduje pojawienie się następnego. I tak w kółko. Przypomina mi się jak kiedyś czekałem na listonosza, co przynosił mi słowa pachnące jaśminem, na dzień następny, na autobus do szkoły, na koniec... Później, po latach, na pierwsze rozstanie i ostatni powrót. Nieustannie w drodze, niecierpliwie oczekując, co kryje się za zakrętem, za następnym wzgórzem, za linią horyzontu. Czekając na to, co życie przyniesie. Czuję, że Adwent znów chce mnie zatrzymać. I dobrze. Przecież tylko w cierpliwości i milczeniu dokonują się rzeczy wielkie...

O duchowości, przy której w tych rozważaniach chcę się zatrzymać, możemy mówić w różny sposób. Właściwie, to duchowość nie jest tylko i wyłącznie związana z życiem religijnym, wiarą, Panem Bogiem. Będzie dotyczyła również relacji człowieka do świata i do samego siebie, zmierzającej do zrozumienia tego, kim jestem, dokąd zmierzam i o co mi w życiu chodzi? Tak więc mówiąc o duchowości w szerszym kontekście, refleksja na jej temat będzie refleksją na temat świata wartości, przekonań, pewnego rodzaju filozofii życiowej, jaką każdy człowiek wyznaje i oczywiście wiary, a także relacji do Pana Boga.

Zaproszony do tworzenia tego pisma parafialnego poczułem się w obowiązku odpowiedzieć sobie na pytanie, czym żyje chęcińska wspólnota franciszkanów. Jakie podejmuje inicjatywy. Co składa się na specyfikę franciszkańskiego życia? Zarazem przepraszam za fragmentaryczne ujęcie tematu.

Niestety niemożliwością jest opisanie w kilku zdaniach tego, co we franciszkańskiej specyfice życia duchowego jest ważne, istotne i konieczne.

W pierwszej kolejności przychodzi mi na myśl Adwent. Pewnie dlatego, że aktualnie go przeżywamy. Stoi na początku drogi, a ludzkie życie jest nim wypełnione. We franciszkańskiej duchowości ten czas oczekiwania

zajmuje ważne miejsce. Właściwie to przede wszystkim z powodu związania z postacią Najświętszej Maryi Panny, z Tą, którą Kościół przed wiekami określił mianem **Teotokos – Matką Boga**. Dla świętego Franciszka Maryja była kimś wyjątkowym. Wynikało to nie tylko z faktu, że kolebką zakonu stała się Porcjunkula – kaplica Matki Bożej Anielskiej znajdująca się nieopodal Asyżu, ale przede wszystkim z powodu wybrania przez Boga na Matkę Jego Syna Jezusa Chrystusa. Maryja dostępuje łaski, jest Niepokalanie Poczęta i staje się przykładem człowieka, który w doskonały sposób wypełnia wolę Boga. A przecież dla Świętego z Asyżu podstawowym powołaniem człowieka było pełnienie woli Bożej. Zastłuchanie, odkrywanie Jej w świecie i codzienności życia. W tym kontekście Adwent zmusza nas do zatrzymania się, postuchania, wyczekiwania, bycia uważnym na to, co Bóg mówi. Dlatego milczenie i cierpliwość, o których wspomniałem na początku, w przeżywaniu Adwentu wydają się niezmiernie istotne. Przecież Bóg mówi tylko w ciszy.

Innym istotnym składnikiem duchowym w przeżywanym chrześcijaństwie i zakonności franciszkańskiej jest oczekiwanie i celebrowanie sakramentu Wcielnego Słowa. Słowo – Bóg, za pośrednictwem Maryi staje się Ciałem i w sposób bardzo realny zaczyna być obecny w życiu człowieka. Chrystus chodzi po ziemi, je to samo co inni ludzie, odczuwa pragnienie, pracuje, naucza i wreszcie podczas wydarzeń paschalnych dokonuje odkupienia świata. Święty Franciszek mocno pochylał się nad ubogim Jezusem, który przyszedł na świat w prostocie betlejemskiej groty. Bardzo mocno dotknął tej tajemnicy, kiedy przeżywał święta Bożego Narodzenia wspólnie z mieszkańcami **Greccio** – ubogiej włoskiej wioski. To doświadczenie było dla niego nie tyle przypomnieniem prawdy o narodzinach Chrystusa, w może nieco teatralny sposób (była przecież szopka, zwierzęta i niemowlak leżący w żłobie), ile prawdziwym uobecnieniem tych chwil. W duchowości franciszkańskiej Chrystus jest więc Bogiem bliskim człowiekowi. Bogiem tak bardzo ludzkim w doświadczeniu naszego życia. Nieustannie obecnym wśród trosk, kłopotów, uzależnień i wszelkiego rodzaju cierpienia właściwego ludzkiej naturze. Franciszkański Chrystus pochyla się nad człowiekiem doświadczonym

słabością, niemocą i grzechem. W sakramentach Kościoła chce dawać mu Nowe Życie ponawiając zaproszenie do pełnienia Jego woli. Ważnym doświadczeniem świętego Franciszka stojącym na progu jego zwrócenia się do Boga i odkrycia Chrystusa w cierpiącym człowieku było również spotkanie trędowatego. O ile trędowaci w ogóle wzbudzali w nim odruchy odrazy, obrzydzenia i niechęci, o tyle w tym przypadku Franciszek przełamując własne opory pochylił się nad chorym przytulił go i pocałował gnijące rany. Jest to świadectwo tego, jak bardzo dla świętego Franciszka ważny był człowiek.

Mówiąc o istocie franciszkańskiego życia wypadałoby jeszcze, a może nawet przede wszystkim, zwrócić uwagę na doświadczenie widzialnych znaków obecności Boga – sakramentów. W istocie swojej dla świętego z Asyżu miały one ogromne znaczenie. Zresztą, w ogóle stanowią przecież sens chrześcijańskiego życia i są środkiem do tworzenia komunii z Bogiem. Najważniejszy sakrament to oczywiście Eucharystia. Misterium, w którym chleb i wino przeistaczają się w Ciało i Krew Chrystusa. Eucharystia uobecnia sobą to wszystko, co jest treścią naszej wiary. Pozwala na przeżywanie tego wszystkiego, co było udziałem Chrystusa w Jerozolimie podczas święta Paschy. Święty Franciszek ilekroć w niej uczestniczył doświadczał wzruszeń i mistycznych uniesień.

Bóg dla pierwszych braci był Bogiem pełnym miłości i miłosierdzia. Znającym człowieka, noszącym w sobie jego naturę. To Bóg doświadczający kruchości ludzkiej egzystencji. Jednocześnie przy tym Ojcem podnoszącym go z grzechów i Miłosiernym Zbawicielem dającym łaskę Nowego Życia.

To tyle o tym, co dla franciszkanów w czasie Adwentu i w ogóle jest ważne. Oczekując, po raz kolejny, świąt Bożego Narodzenia, po raz kolejny również przeżywając Adwent, miejmy nadzieję, że Pan Bóg pozwoli nam doświadczyć swojej obecności w naszym kruchym, ludzkim życiu. Błogosławionego Czasu!

CENNY PRZEWODNIK

KOŚCIÓŁ od początku przekazywał **PRAWDĘ** objawioną w dwojaki sposób:

- *kerygmaticzny* – oparty na świadectwie i na dowartościowaniu działania *Ducha Świętego* w samej godzinie przekazu, który jest połączony z przeżyciem wewnętrznym, ale jego skuteczność jest krótkotrwała,
- *katechetyczny* – oparty na systematycznym nauczaniu, którego celem jest pomoc w budowaniu **światopoglądu**. Ten wymiar przepowiadania jest obecny już w samej Ewangelii. W *Kazaniu na Górze* Jezus podaje zarys budowli światopoglądu swoich uczniów. Zależy mu na tym, by oni budowali gmach swego życia na skale, a nie na piasku.

Każdy, kto zwiedza nieznane miejsca poszukuje przewodnika. Na progu nowego tysiąclecia warto wziąć do ręki *cenny przewodnik* – **Katechizm Kościoła Katolickiego**, wydany przez **papieża Jana Pawła II** w 1992 roku, aby na nowo odkryć bogactwo objawionego świata, do którego wprowadza nas **łaska wiary**.

Żyjemy w dobie ostrego zmagania się świata z Ewangelią i dzisiaj bez umiejętności obrony swoich przekonań, niełatwo ocalić **skarb wiary**. Refleksja nad **Katechizmem** ma doskonalić *umiejętność obrony własnych przekonań religijnych*.

Katechizm dzieli się na **4 części**:

Pierwsza – poświęcona nauce wiary, omawia i porządkuje najważniejsze twierdzenia wypracowane przez *Sobory Powszechne*. **Kręgosłupem** tej nauki jest **CREDO** – *wyznanie wiary*, które w każdą niedzielę wszyscy uczestnicy Eucharystii głośno odmawiają po kazaniu.

Druga – podaje naukę o **sakramentach**, czyli o *tajemniczej obecności i działalności Chrystusa w Kościele przez widzialne znaki*. Ona wymaga nie tylko głębokiej wiary, ale i umiejętności korzystania z tych „narzędzi łaski”.

Trzecia – mówi o człowieku i o instrukcji, jaką człowiek otrzymał od Boga – **Dekalog**, potrzebny do pełnego i mądrego korzystania z doczesnego życia.

Czwarta – zawiera pouczenia na temat komunikacji Boga z człowiekiem i człowieka z Bogiem, czyli **modlitwie**.

Refleksja nad tajemnicami wiary winna być połączona z modlitwą o światło Boże. Trzeba nam modlić się o łaskę wiary dla siebie i dla naszych bliskich. Celem jej jest ustalenie, czego naucza Kościół, bo tylko taka wiedza jest opieczętowna przez Ducha Świętego pewnością. Tylko na takiej wiedzy można budować piękne i szczęśliwe życie.

Ks. Jan Kukowski

Z pamiętnika Piotrka...

Tradycje wigilijne

Dzieci ze szkoły podstawowej dostały pracę domową, aby porozmawiać w domu o tradycjach związanych z **Wigilią**. Mały Franiu, który od początku roku szkolnego nie opuścił ani jednego dnia szkoły, chciał pilnie wywiązać się z tego zadania.

Kiedy wrócił do domu zaczął wypytywać babcię. Ona zadowolona, że wnuczek pyta ją o ważną sprawę, popatrzyła na niego, kazała mu wygodnie usiąść i zaczęła opowiadać: „Kiedy byłem dzieckiem, Wigilię przeżywaliśmy niezwykle uroczyście, bo wiedzieliśmy, że zaczyna ona ważny moment, którym jest **czuwanie na przyjście Jezusa**. Na początku stroiliśmy choinkę. Zawsze robiliśmy to w dzień poprzedzający

Boże Narodzenie, czyli w Wigilię, nigdy wcześniej. Ubieraliśmy żywą choinkę. Był to świerk, jodła albo sosna. Pod choinką gospodarz kładł sianko, a na sianku chleb, a na chlebie opłatki. Sama wieczerza wigilijna miała podniosły charakter. **Rozpoczynaliśmy ją wspólną modlitwą**, zresztą, przecież wiesz, że teraz tak samo robimy. Następnie dzieliliśmy się opłatkiem. Pierwsze życzenia wypowiadał gospodarz, a więc twój pradziadek, a później dziadek. Dzisiaj gospodarzem w naszym domu jest twój tato. Kiedy złożyliśmy sobie życzenia, wszyscy siadali do stołu. Jedząc przygotowane potrawy, nikt poza gospodynią nie mógł wstawać od stołu, a w dodatku jedliśmy w ciszy, nie rozmawiając. Oczywiście jedliśmy to, co udało się nam wyprodukować na gospodarstwie, bo przecież nie było sklepów. Zawsze na wieczerzy wigilijnej była ryba. Po za nią był groch na gęsto, suszone śliwki, kapusta z grzybami, makowiec i oczywiście pierogi. Nie jedliśmy kielbasy, ani mięsa, bo w czasie Wigilii przestrzegaliśmy postu. Po wieczerzy nikt z nas nie włączał telewizora ani nie grał w gry komputerowe, jak to niekiedy zdarza się tobie i Ani. Wszyscy wówczas **śpiewaliśmy kołędy**, te polskie – najpiękniejsze, jak: *Bóg się rodzi, Dzisiaj w Betlejem czy Jezus malusieńki*”. Franiu słuchając z otwartą buzią babci, nie mógł w tym momencie wytrzymać i zapytał: „A.... były prezenty?” „Drogi wnuczku, w tamtych czasach nikt z nas nie dostawał prezentów, bo prezentem było dla nas: ubieranie choinki, sama wieczerza wigilijna i wolne od pracy na gospodarstwie. Kiedy już zbliżała się północ szyczkowaliśmy się do kościoła **na pasterkę**. Jakie to było piękne, kiedy pod naszymi butami skrzypiał śnieg, a widząc tyle ludzi idących do kościoła wiedziałam, że już są święta”. Franiu lekko rozmarzony opowiadaniem babci, pomyślał: „O jak dobrze, że ta moja babcia jeszcze żyje, bo tyle się od niej dowiedziałem”.

ks. Marek Dumin

– DLA MŁODZIEŻY –

MODLITWA – co to takiego?

Kiedy chcemy się modlić, wcale nie potrzeba studiować wiele dzieł na temat modlitwy, bo czasem im więcej wiemy, tym trudniej nam **rozmawiać z BOGIEM**. Dobrze jednak znać kilka podstawowych zasad, które pozwolą ci uporządkować myśli. Co? Znowu nowa książka o modlitwie? Tak... Gdyż o wiele łatwiej jest mówić o BOGU niż do BOGA. Łatwiej jest pisać długie rozprawy o modlitwie **niż pomodlić się dobrze przez 10 minut**. Taka książka przeznaczona jest dla wszystkich, którzy pytają: *Modlić się co to takiego? Jak to się robi? Co trzeba wtedy mówić? I czemu to wszystko służy?* A także dla tych, którzy sądzą, że modlitwa jest nudna, przeznaczona dla specjalistów, dla dewotek, albo dla ludzi, dla świętych, którzy są podporą Kościoła. Oczywiście, że taka książka nie podaje gotowych recept. Nie jest też zbiorem formulek... ani rozprawą teologiczną, ani mistycznym traktatem.

Żyjemy w świecie stresu, gdzie człowiek jest podobny do robota, gdzie ciągle jest chory, zmęczony, zatrutowany. Gdzie 35% młodzieży cierpi na głuchotę z powodu głośno słuchanej muzyki, traci realny kontakt z drugim człowiekiem i światem przez amok telewizyjny i internetowy. Chcę wam opowiedzieć o modlitwie. Chcę wam powiedzieć, że istnieje coś więcej niż kolorowe pisma, niż książki z różnych przedmiotów, nawet więcej niż mecz, czy TO-TOLOTEK, albo kursy na giełdzie... czy witaminy na słabość serca... Po co są te wszystkie narady, manifestacje, wykłady, cała ta walka o sprawiedliwość, o prawdę i pokój... **jeśli jesteś odcięty od źródła**. Przestań wreszcie kręcić się w kółko! Wystaw nos ze swej norki i **odetchnij MODLITWĄ!** A ona oznacza, że musisz zejść aż **na dno swego serca...** żeby osiągnąć **szczyt miłości!**

(jk)

ŻYC MSZĄ ŚWIĘTĄ

Rozpoczniemy cykl artykułów o Mszy św. rozważając wszystkie jej części, aby nie tylko bardziej ją poznać i rozumieć, ale bardziej ukochać i czerpać z niej siłę ze źródła życia.

MSZA ŚWIĘTA

Rzadko na niej bywasz.
Nie lubisz tłoku.
Głośnego śpiewu,
Złej muzyki i z tych kazań.
Złości cię płacz dzieci,
Sapanie starców.
Czerwony nos księdza,
Brzęk monet rzucanych na tacę.
Twierdzisz, że wolisz pacierz w domu,
Modlitwę w lesie.
Dziwi mnie to, co mówisz.
Dziwi tym bardziej, bo kiedyś było inaczej.
Byłeś zawsze pierwszy i tak radykalny.
Co się z tobą stało?
Pomyliłeś drogi? Zmieniłeś wartości?
Milczysz... i słusznie.
Tu trudno o odpowiedź.
Prawdziwą odpowiedź.

(ks. Jan Pałyga, „Nie jesteś sam”)

KALENDARZ LITURGICZNY

Niepokalone Poczęcie Najświętszej Maryi Panny – uroczystość przypadająca na 8 grudnia. W ten dzień czcimy Maryję, która urodziła się z rodziców: Joachima i Anny. Z Bożego planu została poczęta w łonie swej matki **bez grzechu pierworodnego**. To Boże wybranie, jakiego dostąpiła pozwoliło jej urodzić Jezusa, który na krzyżu odniósł zwycięstwo z grzechem i jego sprawcą – szatanem.

Adwent – (łac. *adventus* tj. przyjście) okres rozpoczynający nowy rok liturgiczny. Trwa ok. czterech tygodni. Jest czasem przygotowania na dwa ważne dla chrześcijanina wydarzenia: uroczystość Narodzenia Pańskiego oraz powtórne przyjście Chrystusa na ziemię na końcu czasów. Wystrój świątyni jest podkreślony przez **wieniec adwentowy z czterema świecami** odpowiadającymi czterem adwentowym niedzielom. Obowiązuje fioletowy kolor szat liturgicznych.

Roraty – Msza święta o Matce Bożej sprawowana rano – skoro świt – dla podkreślenia roli wschodzącego na niebie światła. Chrześcijanin to człowiek czuwania, który w każdy budzący się do życia nowy dzień, czeka na przyjście Pana. Nazwa Roraty pochodzi od pierwszych słów łacińskiego śpiewu na wejście: *Rorate coeli* (**Spuście rosę, niebioso**). Podczas Mszy św. zapala się dodatkową świecę ozdobioną ornamentem Maryjnym.

Boże Narodzenie – powszechnie używana nazwa uroczystości Narodzenia Pańskiego, która przypada 25 grudnia na pamiątkę narodzin Chrystusa. Pierwsze wzmianki o obchodzeniu tej uroczystości sięgają IV wieku. Chrześcijanie przeciwstawili się wówczas pogańskiemu świętu niezwykłego boga słońca (*natale solis invicti*), wskazując na Chrystusa, jako prawdziwe słońce, które nigdy nie zachodzi dla człowieka. Z tym dniem związana

jest tradycja sprawowania **trzech Mszy św.** mających osobne teksty liturgiczne: „**w nocy**” (tzw. Pasterka), „**o świcie**” i „**w dzień**”. Uroczystość Narodzenia Pańskiego rozpoczyna liturgiczny okres Narodzenia Pańskiego, który trwa do niedzieli Chrztu Pańskiego obchodzonej po święcie Trzech Króli. Obowiązuje uroczysty kolor szat liturgicznych tj. biały.

Objawienie Pańskie – (Epifania), powszechnie: Trzech Króli. Tę uroczystość obchodzimy 6 stycznia na pamiątkę pokłonu, jaki oddali Jezusowi trzej pogańscy Mędrcy. **Chrystus objawił w tym dniu swoje bóstwo poganom** na znak, że przyszedł na świat dla wszystkich ludzi i narodów. Sprawowany jest zwyczaj błogosławienia kredy i kadzidła. Kredą wypisuje się na drzwiach mieszkania inicjały imion Mędrców: Kacper, Melchior i Baltazar (**K+M+B**), kadzidłem zaś okadza się mieszkanie.

ks. Marek Dumin

– Życia parafii... –

KATECHECI

W parafii św. Bartłomieja pracuje czworo świeckich katechetów: **Irena Łapot** mgr teologii, **Edyta Woś-Woźniak** – mgr teologii oraz Pedagogiki Specjalnej, **Elżbieta Grzywa** – mgr teologii oraz **Dorota Kurtek** – mgr teologii. Katechizują też księża: **Ks. Piotr NOCOŃ** i **ks. Wojciech OCZKOWICZ**.

APOSTOLAT MARYJNY

Apostolat Maryjny przy Kościele Św. Bartłomieja Ap. w Chęcinach powstał w 2011 r. i liczy 20 członków. Comiesięczne spotkania (IV niedziela miesiąca) pogłębiają kult Niepokalanej Cudownego Medalika. Ubogacają one członków duchowo Słowem Bożym i uwrażliwiają ich sumienia na biedę ludzką.

Apostolat Maryjny bierze czynny udział w życiu parafii: prowadzi modlitwy, uczestniczy w nabożeństwach fatimskich.

Wspólnota Apostolatu organizuje spotkania opłatkowe i wspólne śpiewanie kolęd. Pamięta również o imieninach i rocznicach święceń kapłanów wikariuszy i księdza proboszcza, ofiarując w ich intencji Msze święte. Pomaga potrzebującym w porozumieniu z M.O.P.S. w Chęcinach.

Przewodniczącą parafialnego Apostolatu jest pani **Zofia Kurtek**. Opiekunem jest **ks. Piotr Nocoń**.

Apostolat „Margaretka” został założony w naszej parafii 29 listopada 2009 roku przez **p. Danutę STARZYŃSKĄ**. Liczy 32 osoby. Modlitwą obejmują kapłanów pracujących w naszej parafii. Opiekunem jest **ks. Piotr Nocoń**.

ks. Piotr Nocoń

SŁUŻBA LITURGICZNA

W naszej parafii działa prężnie grupa **50 ministrantów i lektorów**, którzy służąc przy ołtarzu, dbają o piękno liturgii i służą do Mszy św. i na nabożeństwach. Do tej grupy należą młodzi chłopcy, którzy odczuwają w sobie pragnienie głębszego poznawania tajemnic Eucharystii. Nie jest łatwo zostać ministrantem pod okiem **ks. Wojciecha**. Zdobywają wiedzę i muszą wykazać się odpowiednim zachowaniem i kulturą osobistą i duchową. **Spotkania Ministrantów** odbywają się **w piątek o godz. 16** w kościele parafialnym.

KATOLICKIE STOWARZYSZENIE MŁODZIEŻY (KSM)

Celem Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży jest kształtowanie dojrzałych chrześcijan oraz aktywne uczestnictwo we wspólnotcie i misji Kościoła przez szerzenie i upowszechnianie katolickich wartości i zasad we wszystkich dziedzinach życia, zwłaszcza społecznego i kulturalnego. Grupa **25 osób** pod opieką **ks. Wojciecha**, poprzez spotkania **w każdy wtorek o godz. 16** tworzy wspólnotę pełną serdeczności i wzajemnego wsparcia. Wspólne wyjazdy na kursy formacyjne, Diecezjalne Andrzejki, Sylwestra czy Ostatki pomagają tworzyć trwałe więzy przyjaźni i koleżeństwa.

OAZA RODZIN

Każda rodzina tworzy „**Domowy Kościół**”, czyli miejsce gdzie urzeczywistnia się wspólnota miłości, działanie Ducha Świętego. Poprzez małe wspólnoty **Ruch Światło-Życie** pomaga rodzinom odnaleźć właściwe miejsce w kościele i przezwyciężać problemy codziennego życia. Wzajemne wsparcie, wspólna modlitwa, dzielenie się świadectwem swojej wiary to serce każdego spotkania formacyjnego **raz w miesiącu** wraz z opiekunem **ks. Wojciechem**.

SCHOLA DZIECIĘCO-MŁODZIEŻOWA

Muzyka i śpiew tworzą niepowtarzalną atmosferę każdej liturgii i nabożeństwa. Dlatego w naszej parafii działa grupa muzyczna, która ubogaca niedzielne spotkanie Eucharystyczne pięknym śpiewem. Wraz z **ks. Wojciechem** w każdy **piątek o 18** spotykają się, aby poznawać nowe utwory i doskonalić swoje zdolności wokalne i instrumentalne.

CHÓR MŁODZIEŻOWY

W naszej parafii działa chór młodzieżowy wraz z chórem „**Kantata**”. Należą do niego osoby, które Panu Bogu pragną służyć przez dar swego głosu. Poznając nowe utwory i wspierając się wzajemnie tworzymy niepowtarzalny klimat muzyki liturgicznej wielogłosowej. Opiekun **ks. Wojciech** spotyka się z nimi **w czwartek o godz. 18.00**.

PARAFIALNY CHÓR DOROSŁYCH

Prowadzący organista Piotr Łukawski. Uświetnia swoim śpiewem ważniejsze uroczystości parafialne. Spotyka się w piątki po Mszy św. wieczornej.

KRĄG BIBLIJNY

Słowa św. Hieronima: „*Nieznajomość Pisma Świętego jest nieznajomością Chrystusa*” są stałą inspiracją i motywacją dla grupy Kręgu biblijnego naszej parafii. **Raz w miesiącu w środy** pochyla się ona nad wybranym fragmentem Pisma Świętego by odkrywać tajemnicę i bogactwo Bożego Słowa. Pod kierunkiem **ks. Wojciecha** metodą „*lectio divina*” pogłębiają oni wiarę i jeszcze mocniej szukają swej żywej relacji z Chrystusem, dzieląc się doświadczeniem przeżywania spotkania ze Słowem Bożym.

Ks. Wojciech Oczkiewicz

„Słuchaj Izraelu” – to też przykazanie

Każdy chrześcijanin zapytany o najważniejsze przykazanie odpowie bez wahania, że chodzi o przykazanie **miłości Boga i bliźniego**. Odpowiedź taka jest prawidłowa. Pouczają nas o tym m.in. teksty Księgi Powtórzonego Prawa 6, 2–6 oraz Ewangelia według św. Marka 12, 28b–34. Gdybyśmy jednak bliżej przyjrzeni się wystąpieniu Mojżesza, przekazanemu przez Autora Księgi Powtórzonego Prawa, zauważylibyśmy istnienie jeszcze jednego przykazania. Przykazania wyrażonego w formie krótkiego nakazu: „Słuchaj Izraelu”. O tym, że ten krótki nakaz jest bardzo ważny, świadczy chociażby fakt, że Jezus, zapytany przez uczonego w Piśmie o najważniejsze przykazanie, również zaczyna od przytoczenia tego nakazu: „Pierwsze jest: Słuchaj Izraelu, Pan Bóg nasz, Pan jest jedyny...”. Dopiero potem Jezus przytacza przykazanie miłości Boga i bliźniego.

Lektura Księgi Powtórzonego Prawa oraz Ewangelii według świętego Marka pokazuje nam zatem, że te dwie rzeczywistości – słuchanie Boga i miłość Boga i bliźniego są ze sobą ściśle związane. **Nie ma miłości Boga i bliźniego bez słuchania Boga.**

W naszym życiu często jest tak, że robimy sobie rachunek sumienia z miłości Boga i bliźniego. Zawsze przypatrujemy się temu, jak odnosimy się do Boga i jak odnosimy się do bliźnich. Natomiast trzeba przyznać, że bardzo rzadko, albo prawie wcale nie robimy sobie rachunku sumienia ze słuchania Boga. Może więc warto zrobić sobie taki rachunek sumienia ze słuchania Boga.

Ze słuchaniem Słowa Boga – mówiąc szczerze – jest w naszym kraju różnie. Powstaje pytanie: dlaczego tak się dzieje? Sądzę, że są trzy podstawowe powody pewnego dystansu względem Bożego słowa:

- 1) **Słowo Boga stawia przed człowiekiem wymagania:** *Czy moje słowo nie jest jak ogień – wyrocznia Pana – czy nie jest jak młot kruszący skałę?* (Jr 23, 29). Słowo jest jak ogień, który wypala to co złe, który rozkrusza, to co w ludzkim życiu skamieniałe. To słowo zmusza do myślenia, prowoku-

je do przemiany życia. A to już nie wszystkim odpowiada. Zawsze łatwiej sięgnąć po słowo banalne, po kolorowe czasopismo ze słowem plotkarskim, ze słowem wulgarnym, ze słowem prymitywnym, nie zmuszającym do trudu pracy nad sobą. Taka droga jest łatwiejsza. Tylko dokąd ona prowadzi?

- 2) **Słowo Boże ma wielu wrogów.** Dokładają oni wszelkich starań, aby osłabić jego moc. W czym się takie działania przejawiają. W kpinie ze wszystkich świętych wartości. We wmawianiu, że Boże Słowo nie jest na nasze czasy, że ono było dobre, ale w starożytności, średniowieczu. Dlatego tak często pojawiają się oskarżenia o zacofanie pod adresem prawdziwie wierzących. A jednocześnie kwitnie „nowoczesność” wymyślona przez człowieka: astrologia, magia, wróżbiarstwo, okultyzm, pojawiają się osoby zręczne w różnych sztuczkach, które przepowiadają dobry lub zły los, mówiąc o przyszłości. To się dobrze sprzedaje.
- 3) **Lenistwo, brak chęci.** Człowiekowi najzwyczajniej w świecie nie chce się sięgnąć po Słowo Boga.

Można ten stan zmienić! I trzeba go zmienić! Jako chrześcijanie jesteśmy przynagleni wezwaniem: Słuchaj Izraelu. Kościół to nowy Izrael. Dziś ten Kościół, a zatem każdy wierzący, jest adresatem tego przykazania. Są dwa powody, dla których ten stan trzeba zmienić:

- 1) **Każdy z nas zapytany, czy kocha Boga** odpowie pozytywnie – tak, kocham Boga. Nasze ludzkie doświadczenia uczą nas jednak, że nie można kochać osoby nieznanego. Czasem mówimy, że ktoś zakochał się od pierwszego wejrzenia. To jednak nie jest prawda. Nie ma czegoś takiego jak miłość od pierwszego wejrzenia. To co nazywamy taką miłością jest w istocie zauroczeniem. Ono może stać się miłością, ale po pewnym czasie. Doświadczenie uczy, że jeśli ktoś kogoś kocha, to stara się go poznać. Stara się dowiedzieć, kim jest, jakie ma zainteresowania, jakie spojrzenie na życie. Im bardziej poznaje, tym bardziej może przekonać się do drugiej osoby i dopiero wtedy pojawia się miłość. Mówimy, że kochamy Boga. Powstaje jednak pytanie, na ile znamy Tego, kogo kochamy. Kim On jest? Co takiego uczynił, że wart jest naszej miłości i zaufania? Jaką On ma wizję życia? Jeśli szukamy odpowiedzi na te pytania, to jedynym miejscem, gdzie one się znajdują jest Pismo Święte.

SŁOWA TWOJE
PANIE

- 2) **Żyjemy w czasach wolności słowa.** To ma oczywiście swoje dobre strony. Ale taki stan stawia także wierzących wobec wielkich wyzwań. Coraz częściej bowiem zmuszeni są oni do obrony swojej wiary w debacie z innymi ludźmi, np. przedstawicielami innych religii bądź ateistami. I w tych dyskusjach nie wystarczy powiedzieć, że ja jako chrześcijanin jakąś prawdę wiary przyjmuję. O wiele ważniejsze jest powiedzenie, dlaczego ja jakąś prawdę przyjmuję?

W ostatnim czasie można zauważyć, że chrześcijanie w naszym kraju coraz bardziej poważnie traktują to przykazanie: „Słuchaj, Izraelu”. Cieszy fakt, że coraz więcej chrześcijan uświadamia sobie prawdę, iż bez lektury Pisma Świętego nie można być autentycznym uczniem Chrystusa. Starajmy się aktywnie wspierać wszystkie dzieła, które sprawiają, że Boże Słowo staje się na prawdę *żywe i skuteczne*.

Bóg przez Proroka Izajasza mówi: *Słowo, które wychodzi z ust moich, nie wraca do Mnie bezowocne, zanim wpierv nie dokona tego, co chciałem, i nie spełni pomysłnie swego posłannictwa.* (Iz 55, 11). A gdy to słowo spełni swoje posłannictwo, świat na pewno stanie się trochę lepszy. **Słuchaj chrześcijanie swego Boga, który mówi do ciebie!**

Ks. Tomasz Siemieniec

KANCELARIA PARAFIALNA

parafii pw. św. Bartłomieja w Chęcinach czynna:

wtorek

czwartek 7.30 – 8.30 18.30 – 19.30

sobota

Z wyjątkiem pozostałych dni tygodnia, niedziel i świąt.

Do chorych i w sprawie pogrzebu codziennie.

26-060 CHĘCINY, ul. Radkowska 4, tel. 41 315 10 31

e-mail: bartlomchecin@kielce.opoka.org.pl

Wykaz dokumentów potrzebnych do sakramentów świętych i pogrzebu katolickiego

CHRZEST

- akt urodzenia dziecka (odpis)
- wyciąg aktu ślubu kościelnego rodziców
- dane o rodzicach chrzestnych (imię, nazwisko, adres)
- zaświadczenie z parafii zamieszkania rodziców chrzestnych o praktykowaniu wiary

CHRZTY udzielane są w IV sobotę miesiąca i I niedzielę miesiąca na Mszy św.!

Katechezy dla rodziców i rodziców chrzestnych w III niedzielę miesiąca po Mszy św. wieczornej.

I KOMUNIA ŚWIĘTA

- metryka chrztu dziecka
- udział w katechizacji i w przygotowaniu liturgicznym

Konferencje dla rodziców w II niedzielę miesiąca po Mszy św. o godz. 12.00.

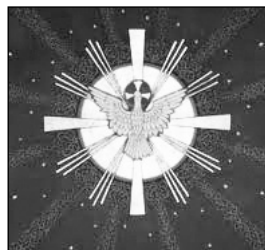
I komunია św. w niedzielę dla wszystkich dzieci tylko w kościele parafialnym w Chęcinach!

BIERZMOWANIE

- metryka chrztu kandydata
- zaświadczenie o uczestnictwie w katechezie szkolnej i parafialnej (w grupach) lub ostatnie świadectwo katechizacji z opinią od katechizującego
- uczestniczenie we Mszy Świętej w niedziele i święta oraz w wyznaczonych nabożeństwach
- I – piątki miesiąca
- zdany egzamin
- w przypadku osób starszych świadectwo ukończenia katechizacji szkolnej i rozmowa z duszpasterzem.

Konferencje dla rodziców kandydatów do bierzmowania III niedziela miesiąca po Mszy św. o godz. 12.00.

Kandydaci do bierzmowania mają przygotowanie do bierzmowania w małych grupach pod opieką animatorów w sali na plebanii.

MAŁŻEŃSTWO

- aktualna, czyli z datą do 3 miesięcy wstecz metryka chrztu
- dowód osobisty
- ostatnie świadectwo katechizacji
- świadectwo bierzmowania
- zaświadczenie o uczestnictwie w katechezie przedmałżeńskiej
- zaświadczenie *stwierdzające brak*

*okoliczności wyłączających zawarcie małżeństwa z USC (niezbędne, gdy narzeczeni chcą, aby ślub kościelny pociągał za sobą również skutki cywilno-prawne tzw. **ślub konkordatowy**) lub akt ślubu, jeśli wcześniej zawarto związek cywilny*

- zgłoszenie w kancelarii parafialnej **3 miesiące** przed planowaną datą ślubu
- poradnictwo rodzinne

Poradnictwo rodzinne prowadzi: p. Dorota KURTEK – tel.: 41 315 22 85

Pary narzeczeńskie umawiają spotkanie z instruktorką indywidualnie!

POGRZEB KATOLICKI

- akt zgonu
- zaświadczenie o udzieleniu sakramentu chorych i wiatyku (Komunii Świętej dla chorych); jeśli zgon nastąpił poza parafią lub w szpitalu (wystawia je kapelan szpitala lub kapłan sprawujący posługę).

Kompleksowa obsługa pogrzebu:

**Zakład Usług Pogrzebowych „EDEN” – Lisek Wacław, 26-060 CHĘCINY,
Plac 2-go Czerwca 5 lub ul. Sitkówka 106: tel. 502 153 190 lub 601 952 702**

**Katechezy dla rodziców dzieci klas: III–VI szkół podstawowych;
I i II klasy gimnazjum oraz wszystkich innych dorosłych – IV nie-
dziela miesiąca po Mszy św. o godz. 10.30.**

Klasztor Sióstr Bernardynek

Klasztor i kościół Ojców Franciszkanów

Kościół parafialny św. Bartłomieja

Zamek w Chęcinach

Redakcja: Ks. Jan Kukowski, Piotr Nocoń, ks. Wojciech Oczkowicz, ks. Marek Dumin, Dawid Pyrda, mgr Teresa Jakubowska, O. Tomasz Pawlik OFMConv, S. Irena Zebda, Leszek Durlik (fotografie).

26-060 CHĘCINY, ul. Radkowska 4, tel. 41 315 10 31, e-mail: bartlomchecin@kielce.opoka.org.pl